

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Y. H.**, zast. JUDr. Zdeňkem Holáskem, advokátem se sídlem 28. října 2073/31, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2013, čj. OAM-26/ZA-ZA06-K01-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 6. 2015, čj. 32 Az 17/2013 – 127,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 8. 2013, čj. OAM-26/ZA-ZA06-K01-2013 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalovaný v průběhu správního řízení zjistil, že žalobce (dále jen „stěžovatel“) je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a měsíc před podáním žádosti o mezinárodní ochranu přijal islám. Nikdy nebyl ani není členem politické strany ani organizace. Na Ukrajině žije jeho matka a šest sourozenců, dva další pobývají v ČR. Do ČR přicestoval v roce 2000 kvůli práci, a aby se vyhnul vojenské službě. V projednávané věci se jedná již o třetí žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel trpí zdravotními obtížemi neurologického charakteru, podstoupil též operaci žaludku, jeho stav se však nezlepšil. Žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu, neboť mu nehrozí v případě vycestování na Ukrajinu v souvislosti s jeho zdravotním stavem bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Na Ukrajině je dostupná lékařská péče; každý má právo na ochranu zdraví, lékařskou péči a na zdravotní pojištění. Účelem mezinárodní

ochrany přitom není zajištění kvalitnější lékařské péče. Žalovaný u stěžovatele neshledal odůvodněný strach z pronásledování z důvodu přijetí islámu. Ze shromážděných materiálů vyplývá, že na Ukrajině je zaručena svoboda vyznání, včetně islámu. Ačkoli se objevily dílčí útoky proti náboženským menšinám, byly ze strany státní moci potírány. Vláda přitom aktivně zasahuje na ochranu práv náboženských menšin; u veřejné moci se lze případně domáhat ochrany. Nad rámec uvedeného žalovaný poznamenal, že stěžovatel prakticky svou víru nepraktikuje, přijal ji krátce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, nemodlí se a svou víru skrývá i v ČR. Žádnému z rodinných příslušníků stěžovatele nebyla udělena mezinárodní ochrana, žalovaný proto nepřistoupil k udělení mezinárodní ochrany stěžovateli ani z tohoto důvodu.

[3] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) názoru žalovaného přisvědčil a žalobu proti jeho rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl.

[4] V kasační stížnosti stěžovatel předně uvedl, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma v důsledku ozbrojeného konfliktu, který se rozšířil i mimo Doněckou a Luhanskou oblast, kterou uvedl krajský soud. Podle stěžovatele se krajský soud nezabýval tamější aktuální bezpečnostní situací. Stěžovatel pochází ze Zakarpatské oblasti, kde se nedávno zformovaly extremistické síly (např. Pravý sektor). V důsledku jejich vlivu se stěžovatel obává pronásledování kvůli přijetí islámu. Na Ukrajině se kvůli korupci ochrany svých práv nemůže domoci. Stěžovatel dále uvedl, že má v ČR dceru: J. H., které mohla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Stěžovateli by proto měla být taktéž udělena mezinárodní ochrana za účelem sloučení rodiny.

[5] Žalovaný se ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[6] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39 (dostupném na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak z jejího textu lze dovodit, že těmito důvody jsou nesprávné

pokračování

posouzení otázky udělení mezinárodní ochrany a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absenci takto vytyčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Krajský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav, věnoval se i namítané aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině a se všemi žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[10] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v posuzované věci nevystala žádná právní otázka, která by nebyla doposud judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. Stěžovatel opíral svou žádost o udělení mezinárodní ochrany o tvrzenou vážnou újmu v důsledku ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny. K tomu krajský soud uvedl, že v Zakarpatské oblasti, odkud pochází stěžovatel, zatím ozbrojený konflikt nenastal. Konflikt se odehrává pouze v jihovýchodní části země. Tento závěr byl opřen o krajskému soudu aktuálně dostupné informace, a je plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007 – 93, ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009 – 74, ze dne 27. 10. 2011, čj. 6 Azs 22/2011 – 108, a ze dne 11. 9. 2012, čj. 4 Azs 34/2011 – 154). V případě návratu na Ukrajinu se stěžovatel obával persekuce z důvodu nově přijatého islámského vyznání. Tyto obavy však žalovaný ve správním řízení vyvrátil. Stěžovatel má nadto případně na Ukrajině dostatek účinných prostředků ochrany (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, čj. 5 Azs 7/2009 – 98, ze dne 18. 12. 2008, čj. 1 Azs 86/2008 – 101, ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008 – 57, ze dne 2. 3. 2005, čj. 4 Azs 271/2004 – 58). Námitku, že se v Zakarpatské oblasti nedávno zformovaly extremistické síly, které by stěžovatele pronásledovaly z důvodu přijetí islámu, stěžovatel neuvedl v žalobě. V souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s. se jí proto Nejvyšší správní soud nezabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006 – 155).

[11] Stěžovatel dále namítal, že má v ČR dceru, u které se domnívá, že jí byla udělena mezinárodní ochrana. Žalovaný však ve správním řízení zjistil a ověřil, že žádnému z rodinných příslušníků stěžovatele nebyla mezinárodní ochrana udělena. Možností udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozs. ze dne 12. 8. 2004, čj. 4 Azs 147/2004 – 81, z něhož lze dovodit, že žadateli o azyl nelze udělit mezinárodní ochranu, nebyla-li pravomocně udělena mezinárodní ochrana některému z jeho rodinných příslušníků. Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav. Přehledným, srozumitelným a velmi podrobným způsobem vyložil, proč stěžovatel podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňuje.

[12] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikатурnímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu